చెప్పాలనివుంది!

కొండవంటి కాశీపతిరావు

చిదంబరానికి టాటా చెప్పేసి, ఉత్సాహంగా లల్లల్లా అని రాగం తీస్తూ, చెంగుచెంగున మెట్లమీద గెంతుతూ, చెదరిన ముంగురులూ, నలిగిన చీరా, కదిలిన భావాలూ, భర్త వచ్చేసరికి సరిచేసికోవటాని కని డ్రాయింగ్ రూములోకి అడుగు పెట్టింది ప్రమీల. ఎదురుగా ఉన్న అద్దపు తలుపులలో నుండి అవతల ఉన్న బెడ్ రూమ్‌లో... ఏవో మధుర స్మృతుల్ని జ్ఞాపకం చేస్తున్నట్లుగా అడ్డదిడ్డంగా వున్న దుప్పటి, ఆ ప్రక్కనే బల్లమీద తినలేక పారేసిన ఆపిల్ ముక్కలూ, తిన కూడని బత్తాయి తొక్కలూ. ఆరిపోయిన అగరొత్తుల మసి... కంటబడగానే అంత వరకూ తీస్తున్న రాగం ఆపేసి కొత్త పెళ్లికూతురిలా సిగ్గుపడింది మళ్లా బెడ్‌రూమ్‌లోనికి వెళ్లి అవన్నీ సర్దేసింది నిమిషంలో. తిరిగి డ్రాయింగ్ రూమ్‌లోకి వచ్చి మరోసారి అద్దపు తలుపుల్లోంచి బెడ్ రూమ్‌ని చూసి తృప్తిగా నవ్వుకుంది ప్రమీల. డ్రాయ్‌లెట్ టేబిలుమీదున్న పుస్తకాల దొంతి చూసి టక్కున ఆగిపోయింది ప్రమీల నవ్వు.

ఆ పుస్తకాలక్కడికెలా వచ్చాయ్? సమాధానం చెప్పుకోడానికి ప్రమీల మనస్సు జంకింది.

చకచకా వెళ్లి చూసింది తను భర్తను తెమ్మన్న పుస్తకాలే! మీది పుస్తకంలో నుండి తెల్లకాగితం తొంగి చూస్తూ రెపరెపలాడింది ప్రమీల మనస్సులోని భయం లాగానే.

వణకుతూన్న చేతిలో మెల్లగా తీసి చదివింది. మరేం లేదూ .. 'నువ్వు అడిగిన పుస్తకాలు సంజీవరావుగారిచేత పంపిస్తున్నాను నేను రావటం కొద్దిగా ఆలస్యం కావచ్చును — సత్యానందం' అని వుంది. కాని... కాని ఆ ఒక్క మొదటి వాక్యం పిడుగుపాటులా తోచింది ప్రమీలకు. ఆ పిడుగుపాటుకు ఆపాదమస్తకమూ ఒక్కసారిగా లతలా వణికిపోయింది

అంటే యిప్పుడు సంజీవరావు గారు వచ్చి వెళ్లారన్నమాట. డ్రాయింగ్ రూమ్ లోనికి వచ్చి పుస్తకాలు పెట్టి .. ఎదురుగా అద్దపు తలుపుల్లోంచి బెడ్ రూమ్ ... వచ్చి నిజం అంత వగరుగా వుంటే మరి మింగుడుపడక ఆలోచించలేక పోయింది ప్రమీల.

వెంటనే సత్తిగాడిమీద అపరిమిత కోపం వచ్చేసింది.

విసుగ్గా... ఆ కోపాన్నంతా ... కింద నున్న హాలంతా గింగురుమన్నట్లుగా కాలింగ్ బెల్‌మీద చూపింది. ఏం మునిగిపోయిందో నని సత్తిగాడు రెండేసి మెట్లకొక అంగ చొప్పున మీదికి పరిగెత్తేడు.

డ్రాయింగ్‌రూమ్ గుమ్మం దగ్గరే చేతులు కట్టుకుని... అమ్మగారి చేతిలో నలిగిపోతున్న కాగితంవంక భయంభయంగా చూస్తూ... 'ఏటండమ్మగోరూ' అన్నాడు.

'నీకు ఏవని చెప్పేను?' డ్రాయింగ్ రూమ్ అదిరిపోయినట్టుగా అడిగింది ప్రమీల. సమాధానం చెప్పలేక తలవంచుకుని నిలబడ్డాడు సత్తిగాడు.

'నే నిక్కడ మేడమీద మాట్లాడుతూంటే ఎవర్నీ మీదికి రానివ్వద్దన్నానా?... ఇప్పుడెవరొచ్చారు వీడికి...?' అంది ప్రమీల.

'సంజీవరావుగోరు...' మెల్లిగా నోరు విప్పి చెప్పేడు సత్తిగాడు.

'ఆయన మీది కొస్తుంటే మెట్ల

ప్రక్కనేవుండి మిడిగుడ్లేసుకుని చూస్తూ కూర్చున్నావా? కళ్ళు మూసుకుపోయాయా?'

నిజంగానే కళ్ళుమూసుకు పడుకున్నావనీ, సంజీవరావుగారు పుస్తకాలు మేడమీద పెట్టానని అమ్మగారితో చెప్పమని చెప్పడానికి లేపేరనీ ... చెప్తే అమ్మగారే వంటారోనని నోరుమూసుకున్నాడు సత్తిగాడు. వాడు అలా నిశ్శబ్దంగా ఉండిపోవడంతో మరింత రెచ్చిపోయింది ప్రమీల.

'కళ్ళుమూసుకుపోయాయా అంటే నోరుమూసుకుంటావేం రా ... ఇంతవరకూ చేసినపని చాలుగాని ... వెళ్ళి గుమస్తాగారినడిగి నీ జీతం తీసుకుని పో ... మరి గుమ్మం తొక్కకు...గెటౌట్...' అంటూ గట్టిగా పిచ్చిగా కేకేసింది ప్రమీల.

ఆ వెంటనే ఉధృతంగా వరదలా ఏడుపు ముంచుకొచ్చేయటంతో టేబిలు మీద తల వాల్చేసింది భోరుమంటూ.

ఇప్పుడెలా? సంజీవరావుగారు చూసేరు. చూసింది చూసినట్టు ఆయనతో చెప్తారు. ఇంతవరకూ తాము ఆడిన నాటకం క్లైమాక్సు చేరుకుంది, ఇక ముగింపే... ఎలా వుంటుంది ? పుట్టింటికి పంపేస్తాడా తన భర్త... అందరిలో అవమానిస్తాడా? 'వద్దు భగవాన్...వద్దు' అంటూ మళ్ళా భోరుమంది ప్రమీల.

'అమ్మగోరూ ... అమ్మగోరూ...' అంటూ సత్తిగాడు పిలుస్తున్నాడు ఎర్రగా ఉబ్బిన కళ్ళనెత్తి ... ఆశ్రుతగా తనను చూస్తున్న సత్తిగాడిని ఏవిటన్నట్టుగా చూసింది... 'ఏటండమ్మగోరు ఏడుస్తున్నారు... ఆ సీటీలో ఏటుంది...' అంటూ అడుగుతున్నాడు అంతవరకూ తిన్నతిట్లను మర్చిపోయి...పూర్ ఫెలో... వీడినా తను గెటౌవుట్ అంది? అనుకుంది ఒకగడియ...అయినా ఇలాంటి విషయాలు ఏవని చెప్పుకుంటుంది?...

'ఏంలేదుగానీ -నువ్వెళ్ళి కాఫీ పట్టా... అని పంపేసింది సత్తిగాడిని.

వాడైతే వెళ్ళిపోయాడుగానీ... మనసులోంచి ఆలోచనలూ, ఆరాటం, ఆవేగం వెళ్ళనంటున్నాయి. వాడినన్నట్టు వీటిని గెటౌట్ అనగలదా? ... అంటే వెళ్ళిపోతాయా?

ప్చ్. ఆలోచించలేకుండా వుంది. కాని తప్పడంలేదు. ఈ లోకంలో దేన్నీ తప్పుకుని అయినా దాగుడుమూత లాడచ్చుకాని మనస్సుని తప్పించుకోలేమేమో! బలవంతాన నిద్రపోదామా అంటే నిద్రరాదు...పోనీ ఆయన పంపిన పుస్తకాలు చదువుదామా అంటే...అదొక ఆలోచనలపుట్ట...ముట్టుకుంటే ఆలోచనలు మరింతవచ్చి కుట్టేస్తాయ్. అన్నిటికీ మూలకారణం అదే... ముట్టుకోకపోయినా అవి చుట్టుముట్టేస్తున్నాయ్...

తనెవ్వరినీ ఇష్టపడలేదు ప్రేమించలేదు. పెళ్ళి...పెళ్ళి... అని జీవితం, సుఖం అంతా అందులోనే వున్నట్టుగా చిన్నా పెద్దా అంతా ఊరికే బలవంతం చేసేరు 'నే పెళ్ళి చేసుకోను' అని ఖచ్చితంగా చెప్పినా, 'ఏంపెళ్ళి పోనిస్తూ' అని దాటేసినా, 'వీరు చేసుకుని ఎంత సుఖపడిపోతున్నారూ...' అని హేళన చెయ్యబోయినా ఏవీ లాభంలేదని తెలుసుకుని తల్లిదండ్రుల మాటమీద యాంత్రికంగా ఒప్పుకుంది పెళ్ళికి. అప్పటికీ పెళ్ళికొడుకుల్లో వంకపెట్టి తిరగొట్టింది కూడా...ఒప్పుకోక పోవటానికి సత్యానందంలో ఏ వంకా లేదు. ఒప్పుకుందన్న మాటేగాని ... పీటలమీద తన ప్రక్కన కూర్చున్న సత్యానందంని చూసి ఇతనితో నా తాను కాపురం చేయవలసింది అనిపించింది తనకు అవును తప్పదు అని సమాధానం ఇచ్చింది మనసు అలాగే మనసు మొట్టికాయపెడితే బాధతో తల వంచుక్కూర్చుంది. అబ్బ! పెళ్ళికూతురి కెంతసిగ్గో అన్నారంతా. పొంగిపోయి తాళిగట్టేసాడు సత్యానందం.

లోకంలోని ఆఫీసర్లందరూ ఇలాగే కష్టపడి పోతున్నట్టు ... ఈయనగారెప్పుడూ ఆఫీసు పనిలోనే ఉండేవారు. ఆ ఫైళ్ళూ...గట్రా చుట్టూ ఉంటే ఆయనకి రంభా ఊర్వశీలమధ్య ఉన్నట్టుండేదేమో ! సత్తిగాడూ, గుమస్తాగారూ, పనిమనిషీ ఉన్నా బిక్కు బిక్కు మంటూ ఇద్దరే వున్నట్టుగా వుండేది. సత్యానందంతోనే భోజనం చేసేది తను. తరువాత ఆయన ఆఫీసుకూ, ఈవిడ మేడమీదకూ. పనీ పాటా లేకుండా పడుకున్నంతసేపూ పడుకోవటమూ...తరవాత ఇల్లంతా కలయ తిరగటమూ.

బాగా చీకటిపడిం తర్వాత మెల్లగ ఇస్సురని ఇల్లు చేరేవాడు సత్యానందం. ముట్టుకుంటే కస్సు మంటాడేమోనని అంటీ ముంటనట్టు ప్రవర్తించేది తను- ఆయనగారి విసుగు చల్లారేసరికి తన వేడీ చల్లారేది,

అప్పుడు మెల్లిగా ప్రక్కకి చేరేవాడు. 'ప్రేమీ ! సినిమాకు వెళ్దామా ?' కోపం మెల్లిగా నసాళాని కెక్కేది తనకు. ఏదో పనిచేస్తున్నట్టుగా నటించేది మాట్లాడకుండా.

'కోపంవచ్చిందా ప్రేమీ ?'

కోపంకాదు ... ఒళ్ళు మండిపోతోందని గట్టిగా అరవాలనిపించేది. కాని ... 'ఇప్పుడేం సినిమాకి వద్దు...చాలా అలిసిపోయి వచ్చారు ... హాయిగా పడుకోండి.' అని చెప్పి లోపలికి వెళ్ళిపోయేది.

'ఆహా ప్రేమీ ఎంత మంచిది...' అనుకునేవాడు సత్యానందం.

అంతే. మళ్ళా ఉదయం లేవడం...ఆయనకి నీళ్ళుతోడడం.. వంటచేసి, భోజనం వడ్డించడం తన డ్యూటీగా తీసుకొని చక చక చేసేది. అంతేగాకుండా పగలంతా పని ఉండేది కాదేమో ... ఆ ఒక్కక్షణం పని తగలగానే చురుకుదనం వచ్చి చకచక చేసేది. మొగుడంటే ఎంత ఇదమ్మా ఈవిడకి అనుకునేవారు ఇంటికొచ్చే చుట్టాలూ పక్కాలూను. భోజనాలవరకూ ఊపిరిసలపనంతపని. తరువాత ఒక్కసారిగా తీరుబాటు. ఆ తీరిక దొరికేసరికి ప్రక్కనెవరూ ఉండరు ఇన్నాళ్ళుగా జరుగుతున్న సంగతిది.

చిదంబరం మెల్లిగా రంగంలోకి దిగాడు...

సత్తిగాడొచ్చేసరికి ఆలోచనలనుండి బయటపడిం దొక్కసారి. 'అమ్మగారూ! అయ్యగో రొచ్చేతలికి శానా ఆలిసెం అవుద్దట...పోనొచ్చింది...' అన్నాడు. టైము చూసుకునేసరికి ఆరు కావస్తోంది. సూర్యుడు కనుమరుగై పోయాడు — మీదికొస్తున్న చీకటి చేతుల్లోంచి తప్పుకొని సూర్యుణ్ణి ఆఖరిసారి చూద్దామా అన్నట్టుగా పక్షులు తపతప రెక్కలు కొట్టుకుంటున్నాయి. ప్రమీలనీ అలాగే ఆలోచనలు కప్పేస్తున్నాయి. చీకటిలాగా ముంచెత్తుతున్న భయంతో నెలవంక వెలుగులా తోచింది...ఆ నెలవంకను మబ్బులు

చెప్పాలనివుంది!

చూసేసరికి మళ్ళా మామూలే...భయం...చీకటి...ఆలోచనలు ...

ఆ వేళకూడా ఈ సత్తిగాడే ఇలాగే కబురు చెప్పాడు.

ఆ మర్నాడు ఆయన్ని అడిగితే తన స్నేహితు డొకడు ఫారిన్‌నుండి తిరిగొచ్చాడనీ...రిసీవ్ చేసుకుందికి వెళ్ళాననీ చెప్పాడు సత్యానందం.

ఆ ఫ్రెండే చిదంబరం !

తరువాత ఇంట్లో పార్టీ ఇప్పించాడు సత్యానందం. ఏ ముహూర్తాన చిదంబరం వచ్చాడోగాని...అప్పటి నుండీ ప్రమీల ప్రమీల కాదు. మొదటిసారి చూసినపుడే ఏదో భావం కలిగింది తనకు. ఆ వెంటనే తనమ తాను సంబాళించుకుంది. తాను వివాహమైన స్త్రీ. పైగా గౌరవంగా బ్రతుకున్న కుటుంబానికి చెందినది. అలాంటి భావం కలిగినందుకు తనను తానే అసహ్యించుకొంది ప్రమీల.

కాని చిదంబరం ముందు తన మీద అసహ్యమూ, తన గౌరవమైన కుటుంబం మీద కాంక్ష, వివాహమైందనే భయం అన్నీ మర్చిపోయింది ప్రమీల. అతనితో మాట్లాడినపుడే మొట్టమొదటిసారిగా అందమంటే ఏమిటో కొద్ది కొద్దిగా తెలుస్తూ వచ్చింది. అప్పుడే నిజానికి తన మనసు వికసించ నారంభించిందేమో !

చిదంబరం మాట్లాడుతూన్న కొద్దీ వినాలలనిపించేంత చక్కగా మాట్లాడుతాడు. అలా మాటలతోనే కొత్తవాళ్ల దగ్గరా...వాళ్ళూహించనంత చనువు తీసుకుంటాడు. అలాగే తన దగ్గరా చనువుతో పాటు మనసూ తీసుకున్నాడు. అతను లేనిదే తనకి మనువు లేదనిపించేట్టు చేసాడు. ఇప్పుడు తను సత్యానందం చాటునున్న చిదంబరం తాలుకు మనిషి.

ఇన్నాళ్ళూ ఎవరకీ తెలియలేదీ వ్యవహారం.

కాని...కాని ఇప్పుడు సంజీవరావుగారు చూసేసారు. కళ్ళారా చూసారు. చూసిందంతా చెప్తారు. ఎలా...? ఎలా...? చుట్టూ భయం నిద్రమత్తులా చిక్కబడుతోంది, చెమటలుపట్టాయి...ఆభయంలో... ఆ చెమటలో... ఎప్పుడో ఎలాగో నిద్ర పట్టింది ప్రమీలకు.

లేచేసరికి మనసు కొంచెం తేలికయింది. పనుల్లో మునిగింది. సత్యానందం లేచినట్టు అన్పిస్తే...ఛ...ఇంత మొద్దునిద్ర పోయానేమిటి అని సిగ్గుపడుతూ అతని గదిలోనికి తొంగి చూసింది ప్రమీల. ఎన్ని గంటలకు లేచాడోగాని సత్యానందం పక్కమీదనే మఠం వేసుక్కూచున్నాడు. అలా శూన్యంలోకి చూస్తూ ప్రియమైనదేదో పోయినట్టు సీరియస్‌గా ఆలోచిస్తున్నాడు. అతన్నలా చూసేసరికి...ప్రమీలకి మర్చిపోయిన భయం ఒక్కసారిగా ఎగదన్నింది.

ప్రమీలను చూడటంతో మెల్లగా లేచి ఏమీ మాట్లాడకుండా బాత్‌రూమ్‌లోనికి నడిచాడు సత్యానందం. మళ్ళా ముభావంగానే వచ్చి ఈజీఛైరులో కూర్చున్నాడు సత్యానందం. దోషిలా తల వంచుకుని కాఫీ ఇచ్చింది ప్రమీల. ఏమైనా అంటాడేమోనని ఎదురుచూసింది. మౌనంగా తీసుకుని కాఫీ త్రాగేసి...కప్పు క్రిందని పెట్టేసాడు సత్యానందం.

ఏమీ మాట్లాడడేం? తొందరగా ఏదో తిట్టేస్తే తనకి భయం, భారం ఉండవు. పోనీ తనే చెప్పేస్తే ... చెప్పగలదా?... చెప్పి?...విడాకులు తీసుకోవాలా?...ప్చ్... తను చెప్పలేదు...చెప్పదు ... చెప్పాలనే ఉన్నా...

ఇద్దరి మనసులూ భారంగా ఉన్నాయ్.

ఆఫీసు టైమైనా కుర్చీలోనుండి లేవలేదు సత్యానందం. 'ఆఫీసుకు వెళ్ళరా' అని అడుగుదామని వచ్చి ... తిరిగి వెళ్ళిపోయింది...వంటాగింటా పూర్తి చేసుకుని భోజనానికి పిలవమని సత్తిగాణ్ని పంపింది. భోజనం చెయ్యరుట అని కబురు తెచ్చాడు సత్తిగాడు.

ఒక్కసారిగా కోపం వచ్చింది ప్రమీలకు. సంజీవరావుగారు చెప్పిందేదో తనని అడిగేస్తే...తను ఏదో జవాబిస్తుంది కదా... తను ఏదో చేసిందని ఆ పవిత్రత అంతా భోజనంలో కలవదు కదా ... చెయ్యకపోటానికి. ఉపవాసాలు చేస్తే పవిత్రులమైపోతామా? చరచరా సత్యానందం దగ్గరకు వెళ్ళింది.

'భోజనం చెయ్యనన్నారుట.'

'అవును.'

'ఎంచేతనో?'

'ఏమీ లేదు'

'ఉదయంనుండీ చూస్తున్నాను మీ వాలకం...కడుపులో ఉన్నదేదో చెప్పెయ్యరాదూ ... మీలో మీరెందుకలా అయిపోతారూ...' అంతవరకూ ఏదో ఆవేశంలో అనేసింది ... వెంటనే ఆవేశం జారిపోగానే వణకు ప్రారంభం అయింది ప్రమీలకు.

'ఏమీ లేదు ప్రేమీ ... నిన్న పుస్తకాలు తెచ్చారు జ్ఞాపకముందా ... సంజీవరావుగారని...'

'ఆఁ' పాలిపోయిన ముఖంతో అంది ప్రమీల.

'నీకు పుస్తకాలిచ్చిన తర్వాత ఆఫీసుకు నాలుగైదుసార్లు ఫోను వచ్చింది...'

'ఏమని?' కత్తివాటుకు నెత్తురు చుక్కలేదు ప్రమీలకు. ప్రేలబోతోన్న టపాకాయ చప్పుడుకు సిద్ధంగా ఉన్నాయి చెవులు .

'నాతో ఏదో చెప్పాలని వుందంటూ... తీరికలేక వెళ్ళలేకపోయాను తీరా సాయంత్రం వెళ్ళేసరికి.. పాపం...ఆయన హార్టుఫేలయి చనిపోయారంట అంతకు గంట క్రితమే... ఏవిటో ప్రేమీ ..చెప్పాల్సింది చెప్పకుండానే పోయారు...' ●